

Č e s k ý t e l e k o m u n i k a č n í ú ř a d

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Číslo jednací

ČTÚ-68 201/2018-606/XI.vyř.

Praha

30. 4. 2019

Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a podle § 127 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává ve správním řízení čj. ČTÚ-68 201/2018-606, které bylo zahájeno dne 11. 12. 2018 na návrh **navrhovatele**, společnosti Česká telekomunikační infrastruktura a.s., IČO: 040 84 063, se sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3, proti **odpůrci**, společnosti NEW TELEKOM spol. s r.o., IČO: 266 90 471, se sídlem Přípotoční 1519/10c, 100 00 Praha 10, ve věci návrhu na rozhodnutí sporu mezi podnikateli v elektronických komunikacích o peněžité plnění ve výši 107.294,45 Kč s příslušenstvím za služby elektronických komunikací, toto

rozhodnutí:

- I. Odpůrce je povinen do 7 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí uhradit navrhovateli částku ve výši 107.294,45 Kč společně s úrokem z prodlení ve výši 0,05 % denně z částky 107.294,45 Kč ode dne 13. 12. 2014 do zaplacení.
- II. Odpůrce je dále povinen do 7 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí uhradit navrhovateli částku ve výši 1.200 Kč jako náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky.
- III. Odpůrce je povinen do 7 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí uhradit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 4.292 Kč za uhrazený správní poplatek.

Odůvodnění:

Správní řízení bylo zahájeno na návrh navrhovatele ze dne 11. 12. 2018, který byl doručen Českému telekomunikačnímu úřadu téhož dne. Na základě tohoto návrhu bylo zahájeno správní řízení pod čj. ČTÚ-68 201/2018-606 jako spor mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti dle § 127 zákona o elektronických komunikacích.

Podaným návrhem se navrhovatel domáhal po odpůrci úhrady částky ve výši 107.294,45 Kč s příslušenstvím, tj. pohledávky vzniklé za odpůrcem za poskytnutí služby elektronických komunikací na základě Smlouvy o propojení sítí elektronických komunikací ze dne 28. 2. 2007, náhrady nákladů spojených s uplatněním pohledávky a nákladů správního řízení.

Navrhovatel uvedl, že právní předchůdce navrhovatele, společnost O2 Czech Republic a.s., IČO: 601 93 336 (dříve Telefónica O2 Czech Republic, a.s.), uzavřel s odpůrcem Smlouvu o propojení sítí elektronických komunikací ze dne 28. 2. 2007 (dále jen „smlouva“ či „smlouva o propojení“), jejímž předmětem bylo vzájemné poskytování služeb elektronických komunikací mezi stranami smlouvy a tomu odpovídající povinnosti stran zaplatit za poskytnutí služeb dohodnutou

cenu. Navrhovatel uvedl, že práva a povinnosti z předmětné smlouvy byly převedeny z jeho právního předchůdce na něj na základě projektu rozdělení společnosti O2 Czech Republic a.s., jímž došlo k odstěpení navrhovatele a odkázal na tento projekt, jež je veřejně přístupný prostřednictvím internetu na stránkách obchodního rejstříku ve sbírce listin.

Předmětná pohledávka podle navrhovatele vznikla na základě služby poskytnuté právním předchůdcem navrhovatele odpůrci v říjnu 2014, jejíž cena byla následně v souladu se smlouvou vyúčtována odpůrci fakturou č. 2220011753 ze dne 12. 11. 2014, která se stala splatnou dne 12. 12. 2014. Navrhovatel uvedl, že vyúčtovaná částka 107.294,45 Kč s DPH nebyla odpůrcem do dnešního dne uhrazena, a proto požaduje její úhradu a dále dle čl. 5 odst. 5.3 Přílohy 4 smlouvy úhradu ujednaného úroku z prodlení ve výši 0,05 % denně z dlužné částky od 13. 12. 2014 do zaplacení. Navrhovatel dále uvedl, že smlouva byla zrušena ke dni 31. 7. 2015.

Na podporu svých tvrzení navrhovatel předložil správnímu orgánu kopii smlouvy bez příloh, předmětnou fakturu č. 2220011753 a výpověď smlouvy o propojení sítí elektronických komunikací ze dne 28. 1. 2015.

Správní orgán platebním výměrem čj. ČTÚ-68 201/2018-606 ze dne 20. 12. 2018 vyzval navrhovatele k zaplacení správního poplatku podle položky 110 písm. c) sazebníku, který je přílohou zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 4.292,- Kč do 15 dnů od doručení platebního výměru. Navrhovatel uhradil správní poplatek ve lhůtě poskytnuté správním orgánem dne 7. 1. 2019.

Následně byl odpůrce správním orgánem vyrozuměn o zahájení řízení a vyzván k vyjádření se k návrhu výzvou ze dne 11. 1. 2019. Zároveň zaslal správní orgán vyrozumění o zahájení řízení navrhovateli s výzvou k doplnění návrhu na zahájení řízení, zejména zaslání příloh č. 1 a 4 smlouvy a k upřesnění tvrzení ohledně faktury č. 2220011753 a způsobu její úhrady. Na žádost navrhovatele o prodloužení lhůty k doplnění návrhu, správní orgán tuto lhůtu usnesením čj. ČTÚ-68 201/2018-606/IV.vyř. ze dne 24. 1. 2019 prodloužil do 8. 2. 2019.

Odpůrce zaslal vyjádření k původnímu návrhu dne 24. 1. 2019, v němž uvedl, že smlouvu o propojení s právním předchůdcem navrhovatele skutečně uzavřel. Uvedl však, že předmětná částka vyúčtovaná fakturou č. 222001173 byla předmětem reklamace mezi ním a právním předchůdcem navrhovatele, jelikož mělo dojít při poskytnutí služby právním předchůdcem navrhovatele k tzv. fraudu, tedy k neoprávněnému přístupu do koncového zařízení v síti odpůrce. Odpůrce proto uplatnil námitku proti vyúčtování u právního předchůdce navrhovatele a po doložení požadované dokumentace měl za to, že bude kladně vyřízena na základě příslibu ze strany navrhovatele, resp. jeho předchůdce. K prokázání svého tvrzení, zaslal odpůrce správnímu orgánu kopie e-mailové komunikace v období od 1. 10. 2014 do 3. 5. 2016, v rámci které byla reklamace řešena, společně s usnesením Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha III, Služba kriminální policie a vyšetřování, Odbor hospodářské kriminality, 2. oddělení čj. KRPA-382188-35/TČ-2014-001392 ze dne 26. 3. 2015 o odložení trestní věci podezření ze spáchání trestného činu neoprávněný přístup k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v platném znění.

Dále odpůrce uvedl, že příslib kladného vyřízení považoval za závazný ve smyslu úpravy občanského zákoníku a že neobdržel od právního předchůdce navrhovatele konečné stanovisko k vyřízení reklamace, které mu bylo přislíbeno v e-mailu ze dne 15. 7. 2015. Kromě toho se vyjádřil k předkládanému e-mailu ze dne 19. 4. 2016, který mu zaslal právní předchůdce navrhovatele a ve kterém požadoval zaplacení daňových dokladů č. 6250012478, 6250012479, 6250012480, 6250012482, 6250012483, 6250012484, 6250012485 a 6250012486, tak, že předmětné daňové doklady nemá v evidenci.

Odpůrce také doložil předmětnou fakturu č. 2220011753 s přílohou, položkovým rozúčtováním služeb, ke které uvedl, že faktura nemohla být splatnou, jelikož na ní byla uvedena forma úhrady „Neproplácet – kompenzace“, a tudíž neměla být hrazena v penězích. Odpůrce sdělil, že neobdržel od navrhovatele jiný pokyn k úhradě faktury, a proto je návrh na zahájení řízení předčasný.

Správní orgán seznámil navrhovatele s vyjádřením odpůrce dne 24. 1. 2019. Navrhovatel následně zaslal správnímu orgánu vyjádření a doplnění návrhu na zahájení řízení dne 7. 2. 2019. Ve vyjádření navrhovatel uvedl, že služby mezi právním předchůdcem navrhovatele a odpůrcem byly poskytovány na základě recipročního principu, proto bylo běžnou praxí mezi stranami smlouvy ceny za poskytnuté služby vyúčtovat a následně, dle vystavených daňových dokladů, pohledávky proti sobě započítat, aby následně byla vystavena faktura zahrnující pouze rozdíl (saldo) mezi výší daňových dokladů. Z toho důvodu pak původní faktury obsahovaly slovní spojení „Neproplácet – kompenzace“.

K prokázání svého tvrzení doložil navrhovatel Přílohu č. 4 smlouvy, která upravovala uvedený postup a dále několik Oznámení o zápočtu za období 7/2014 – 12/2014. K zápočtu za období 10/2014 uvedl, že byly z jeho strany vystaveny dva souhrnné daňové doklady, tedy předmětná faktura č. 2220011753 znějící na částku 107.294,45 Kč s DPH za služby propojení a dále faktura č. 2220011755 (ostatní služby propojení) znějící na částku 21.285,11 Kč s DPH.

Za stejné období vystavil odpůrce fakturu č. 14100441 ze dne 15. 11. 2014 znějící na částku 100.310,22 Kč s DPH. Jelikož byla ze strany odpůrce uplatněna reklamace vůči vyúčtování dle faktury č. 2220011753 znějící na částku 107.294,45 Kč s DPH, nebyla tato faktura zahrnuta do vzájemného započtení.

Z toho důvodu došlo k započtení pouze faktury navrhovatele č. 2220011755 znějící na částku 21.285,11 Kč s DPH společně s fakturami č. 2220011960 a 2220011959 ze dne 10. 12. 2014 oproti faktuře odpůrce č. 14100441 ze dne 15. 11. 2014 znějící na částku 100.310,22 Kč. Po započtení podle navrhovatele vzniklo saldo ve výši 61.899,27 Kč ve prospěch odpůrce, které bylo uhrazeno. Všechny zmiňované faktury navrhovatel doložil, včetně přílohy k daňovému dokladu č. 2220011753.

Dále navrhovatel uvedl, že reklamaci vyúčtování ze strany odpůrce řešil se svým dodavatelem, společností iBasis, konkrétně s pobočkou této mezinárodní firmy sídlící v Regina House, 4th Floor, 1 Queen Street, Londýn, EC4N 1SW, Velká Británie (dále jen „dodavatel“ či „iBasis“), kterého požádal o stanovisko v předmětné věci. Dodavatel si vyžádal další podklady k posouzení věci, které odpůrce následně dodal, avšak dodavatel právního předchůdce navrhovatele požadoval uhrazení ceny za služby související s předmětným sporem. Tuto právní předchůdce navrhovatele uhradil. To sdělil i odpůrci (mj. e-mailem ze dne 12. 11. 2014), a proto požadoval po odpůrci uhrazení předmětné faktury i přesto, že neobdržel od svého dodavatele konečné stanovisko. V případě kladného vyřízení pak přislíbil „vykreditování“ sporné částky. To opakovaně sdělil odpůrci e-mailem ze dne 26. 6. 2015, v rámci kterého požadoval vypořádání všech závazků v souvislosti s vypovězením smlouvy. Uvedené dále potvrdil odpůrci i e-mailem ze dne 29. 7. 2015.

Navrhovatel obdržel zamítavé konečné stanovisko ze strany svého dodavatele e-mailem ze dne 19. 4. 2016, což obratem sdělil i odpůrci a znovu jej vyzval k uhrazení faktury. K číslům daňových dokladů č. 6250012478, 6250012479, 6250012480, 6250012482, 6250012483, 6250012484, 6250012485 a 6250012486 uvedených v tomto e-mailu uvedl, že se jedná o podkladové daňové doklady, které v součtu tvoří dluh zúčtovaný fakturou č. 2220011753 ve výši 107.294,45 Kč s DPH, což bylo odpůrci známo ze zavedené praxe mezi stranami. Uvedená stanoviska navrhovatel shrnul v dopisu ze dne 3. 5. 2016 zaslánému odpůrci a nakonec shrnul, že námitku proti vyúčtování neuznal, opakovaně vyzýval odpůrce k zaplacení předmětné faktury, nikdy nesdělil odpůrci, že považuje reklamaci za kladně vyřízenou, ani nepřislíbil odpůrci její kladné vyřízení. Navrhovatel doložil předmětnou e-mailovou komunikaci, včetně dopisu ze dne 3. 5. 2016. Navrhovatel tak setrval na svém původním návrhu na zaplacení částky ve výši 107.294,45 Kč s příslušenstvím.

Vyrozumění o doplnění návrhu na zahájení řízení bylo zasláno správním orgánem odpůrci dne 18. 2. 2019 společně s výzvou, aby se, pokud to uzná za vhodné, vyjádřil k podání navrhovatele a na podporu svých tvrzení předložil další důkazy, a to do 10 dnů od doručení tohoto vyrozumění. Žádostí doručenou správnímu orgánu dne 19. 2. 2019 odpůrce požadoval prodloužení lhůty k vyjádření o 60 dnů. Správní orgán žádosti částečně vyhověl a prodloužil odpůrci lhůtu k vyjádření usnesením ze dne 25. 2. 2019 čj. ČTÚ-68 201/2018-606/VII.vyř. do 11. 3. 2019.

Odpůrce následně nahlédl do správního spisu dne 4. 3. 2019 a zaslal správnímu orgánu vyjádření k návrhu ze dne 12. 3. 2019. Ve vyjádření odpůrce uvedl, že vyúčtování a placení poskytnutých služeb probíhalo tak, jak tvrdil navrhovatel, tedy zápočtem vystavených daňových dokladů proti sobě a vyrovnání rozdílu (saldo) dotčenou smluvní stranou a z toho důvodu byly faktury označovány „Neproplácet – kompenzace“. Zápočet částek dle faktur vystavených navrhovatelem však podléhal schválení odpůrce, nebo navrhovatele, pokud návrh zápočtu předkládal odpůrce. Uvedl, že v případě předmětné faktury č. 2220011753 navrhovatel souhlasil s odložením tohoto zápočtu, přičemž v případě kladného vyřízení reklamace ze strany dodavatele navrhovatele, bude zápočet daňových dokladů dobropisován a odpůrce nebude nucen vyrovnat finanční rozdíl. Pro potvrzení tohoto tvrzení odkázal na e-mailovou korespondenci ze dne 12. 11. 2014, ve které je ze strany právního předchůdce navrhovatele přislíben tento postup vůči odpůrci poté, co bude kladně vyřízena reklamace ze strany dodavatele navrhovatele.

Odpůrce dále uvádí, že stanovisko navrhovatele ze dne 29. 7. 2015 nepovažuje za vyřízení reklamace, jelikož k tomuto dni neměl navrhovatel závěrečné stanovisko svého dodavatele (iBasis), na které v korespondenci vůči odpůrci opakovaně odkazoval. K doložení tohoto tvrzení odkazuje na e-mailovou komunikaci a na oficiální vyjádření ze dne 28. 4. 2016 zasláné navrhovatelem odpůrci, přičemž tento dopis nadepsaný datem 3. 5. 2016 k vyjádření přiložil. Dále uvedl, že nezavdal příčinu pro záporné vyřízení, když s navrhovatelem spolupracoval a doložil všechny nezbytné podklady požadované ze strany navrhovatele i jeho dodavatele, proto nebylo jeho jednání účelové a odpůrce tak nezavdal příčinu k tomu, aby se navrhovatel obohatil na úkor odpůrce formou marže nebo uplatněním úroku z prodlení z faktury č. 2220011753 do úplného vyřízení sporu o vyúčtování.

Kromě toho odpůrce uvedl, že nezpochybňuje nárok na uhrazení skutečných nákladů vzniklých navrhovatelé za fraudový provoz vůči jeho dodavateli (iBasis), které navrhovatel dodavateli uhradil, avšak zpochybňuje nárok, který tyto náklady přesahuje zejména započítání tzv. marže. Z toho důvodu odpůrce požadoval, aby navrhovatel doložil, že mu povinnost ze strany dodavatele k uhrazení fraudového provozu skutečně vyvstala a tento provoz byl navrhovatelem uhrazen. Odpůrce dále doložil e-mailovou komunikaci mezi účastníky týkající se předmětného sporu v období od 18. 12. 2014 do 25. 5. 2016.

Vyjádření odpůrce bylo zasláno k replice navrhovateli dne 14. 3. 2019, který se k němu nevyjádřil. Následně správní orgán zhodnotil předložené návrhy, tvrzení a důkazy stran a dospěl k závěru, že v předmětné věci není nutné nařídít ústní jednání. Informoval proto účastníky dopisy ze dne 20. 3. 2019 o tom, že dne 4. 4. 2019 v 10.00 hod. proběhne v sídle správního orgánu dokazování mimo ústní jednání a o možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, tentýž den, nebo den následující 5. 4. 2019, a o možnosti se k nim vyjádřit. Navrhovateli bylo toto vyrozumění doručeno dne 21. 3. 2019, odpůrci dne 25. 3. 2019.

Správní orgán provedl dne 4. 4. 2019 za účasti navrhovatele důkazy následujícími kopiemi listin založenými ve spisu: Smlouva o propojení sítí elektronických komunikací ze dne 28. 2. 2007 uzavřená mezi společnostmi Telefónica O2 Czech Republic, a. s., IČO: 60193336 a společností NEW TELEKOM, spol. s r. o., IČO: 26690471, Faktura – daňový doklad č. 2220011753 ze dne 12. 11. 2014 se splatností ke dni 12. 12. 2014 s přílohou – položkovým vyúčtováním za měsíc 10/2014 vystavená navrhovatelem ve výši 107.294,45 Kč s DPH, Příloha č. 1 Smlouvy o propojení sítí elektronických komunikací ze dne 28. 2. 2007 – Služby a ceny, Příloha č. 4 Smlouvy o propojení sítí elektronických komunikací ze dne 28. 2. 2007 – Vyúčtování a placení, Pověření zaměstnance Lubomíra Bubelíny k jednání za navrhovatele ze dne 11. 12. 2018, Výpověď Smlouvy o propojení sítí elektronických komunikací ze dne 28. 1. 2015, Oznámení o zápočtu 7/2014 ze dne 27. 8. 2014, Oznámení o zápočtu 8/2014 ze dne 30. 9. 2014, Oznámení o zápočtu 9/2014 ze dne 30. 10. 2014, Oznámení o zápočtu 10/2014 ze dne 14. 1. 2015, Oznámení o zápočtu 11/2014 ze dne 9. 1. 2015, Oznámení o zápočtu 12/2014 ze dne 29. 1. 2015, Příloha k e-mailu navrhovatele ze dne 19. 4. 2016 – zamítavé stanovisko dodavatele – e-mailová komunikace mezi navrhovatelem a dodavatelem, společností iBasis, sídlem Regina House, 1 Queen Street, LEC4N 1SW Londýn – Velká Británie, Faktura – daňový doklad č. 2220011755 ze dne 12. 11. 2014 se splatností ke dni 12. 12. 2014 vystavená navrhovatelem ve výši 21.285,11 Kč s DPH, Faktura – daňový doklad č. 2220011959 ze dne 10. 12. 2014 se splatností ke dni 9. 1. 2015 vystavená navrhovatelem ve výši

3.369,98 Kč s DPH, Faktura – daňový doklad č. 2220011960 ze dne 10. 12. 2014 se splatností ke dni 9. 1. 2015 vystavená navrhovatelem ve výši 19.914,18 Kč s DPH, E-mailová komunikace mezi navrhovatelem a odpůrcem v období od 26. 6. 2015 do 19. 4. 2016, E-mailová komunikace mezi navrhovatelem a odpůrcem v období od 19. 4. 2016 do 3. 5. 2016, Faktura – daňový doklad č. 14100441 ze dne 15. 11. 2014 se splatností ke dni 15. 12. 2014 vystavená odpůrcem ve výši 100.310,22 Kč s DPH, Dopis navrhovatele odpůrci ze dne 3. 5. 2016 – Reklamace faktury za říjen 2014, Faktura – daňový doklad č. 2220011753 ze dne 12. 11. 2014 se splatností ke dni 12. 12. 2014 s přílohou – položkovým vyúčtováním za měsíc 10/2014 vystavená navrhovatelem ve výši 107.294,45 Kč s DPH, Usnesení Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha III, Služba kriminální policie a vyšetřování, Odbor hospodářské kriminality, 2. oddělení, U mateřské školy 2, 190 00 Praha 9 ze dne 26. 3. 2015, čj. KRPA-382188-35/TČ-2014-001392 o odložení trestní věci podezření ze spáchání trestného činu neoprávněný přístup k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 1, odst. 3, písm. a) tr. zákoníku, Plná moc právního zástupce odpůrce ze dne 15. 6. 2016, E-mailová komunikace mezi navrhovatelem a odpůrcem v období od 1. 10. 2014 do 27. 11. 2014, E-mailová komunikace mezi navrhovatelem a odpůrcem v období od 26. 6. 2015 do 19. 4. 2016, E-mailová komunikace mezi navrhovatelem a odpůrcem v období od 2. 7. 2015 do 26. 5. 2016, Dopis navrhovatele odpůrci ze dne 3. 5. 2016 – Reklamace faktury za říjen 2014, notářský zápis JUDr. Valerie Pavlákové, notářské kandidátky jako zástupkyně JUDr. Heleny Divišové, notářky v Hradci Králové, ze dne 28. 4. 2015, sp. zn. NZ 1701/2015 - N 1695/2015 - Projekt rozdělení společnosti O2 Czech Republic a.s. ze dne 13. 3. 2015, zejm. str. 6387, Výpis z obchodního rejstříku společnosti O2 Czech Republic a.s., IČO: 60193336, vedené pod sp. zn. B 2322 u Městského soudu v Praze, Výpis z obchodního rejstříku společnosti Česká telekomunikační infrastruktura a.s., IČO: 04084063, vedené pod sp. zn. B 20623 u Městského soudu v Praze a Výpis z obchodního rejstříku společnosti NEW TELEKOM, spol. s r.o., IČO: 26690471, vedené pod sp. zn. C 87572 u Městského soudu v Praze.

Seznámení s podklady využil navrhovatel dne 4. 4. 2019, odpůrce svého práva nevyužil.

* * *

Na základě shromážděných podkladů a důkazů a po jejich posouzení správní orgán konstatuje následující.

Spor mezi navrhovatelem a odpůrcem vznikl na základě právního vztahu, který byl mezi nimi (resp. mezi právním předchůdcem navrhovatele a odpůrcem) založen smlouvou o propojení sítí elektronických komunikací ze dne 28. 2. 2007 uzavřenou mezi společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s., IČO: 60193336 a společností NEW TELEKOM, spol. s r. o., IČO: 26690471. Tuto skutečnost ani jeden z účastníků řízení v jeho průběhu nerozporoval, správní orgán proto posoudil tuto skutečnost jako nespornou dle § 141 odst. 4 správního řádu.

Správní orgán musí v první řadě posoudit, zda se jedná o spor mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti ve smyslu § 127 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), aby byla dána jeho působnost. Pro naplnění definice sporu mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti je nezbytné naplnění osobního a věcného předpokladu. Osobní předpoklad je dán tehdy, jde-li o spor mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti dle § 7 zákona o elektronických komunikacích. Správnímu orgánu je z vlastní činnosti, tedy vedení evidence podnikatelů podle ustanovení § 14 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, známo že, jak navrhovatel, resp. jeho právní předchůdce, tak i odpůrce jsou podnikateli v elektronických komunikacích, čímž je splněn osobní předpoklad pro působnost správního orgánu. Druhým, věcným, předpokladem je fakt, že se spor týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Navrhovatel se svým návrhem domáhá po odpůrci zaplacení ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací, přičemž dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích se službou elektronických komunikací rozumí „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně*

telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize...“. Účastníci si na základě smlouvy takové služby poskytovali a v souladu se zákonem o elektronických komunikacích si sjednali cenu za takové služby, konkrétně dle čl. 8 smlouvy ve spojení s Přílohou č. 1 smlouvy. Tím je naplněn i věcný předpoklad působnosti správního orgánu, jelikož byla povinnost uhrazení ceny za službu elektronických komunikací sjednána mezi účastníky ve smlouvě na základě zákona o elektronických komunikacích.

Věcně i funkčně příslušným správním orgánem k projednání a rozhodnutí daného sporu je předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu, který podle § 127 odst. 1 ve spojení s § 107 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti nebo mezi těmito osobami a jinými podnikateli působícími v jiném členském státě, v jejichž prospěch existuje povinnost přístupu nebo propojení na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Ve sporném řízení vychází správní orgán, jak je uvedeno v § 141 odst. 4 správního řádu, z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

Správní orgán se nejprve zabýval aktivní legitimací navrhovatele. Odpůrce dne 28. 2. 2007 uzavřel smlouvu o propojení sítí elektronických komunikací se společností Telefónica O2 Czech Republic, a. s., IČO: 60193336. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku, oddíl B, vložka č. 2322, vedeného Městským soudem v Praze vyplývá, že obchodní firma Telefónica O2 Czech Republic, a.s. byla platná v období ode dne 1. 7. 2006 do 16. 5. 2011, kdy se změnila na obchodní firmu Telefónica Czech Republic, a.s., která byla platná do 21. 6. 2014. Následně se tato obchodní firma změnila na O2 Czech Republic a.s., která je platnou do dnešního dne. V části „Ostatní skutečnosti“ úplného výpisu z obchodního rejstříku je ke dni 1. 6. 2015 zapsáno, že došlo k rozdělení společnosti O2 Czech Republic a.s. formou odštěpení se vznikem jedné nové společnosti, a to společnosti Česká telekomunikační infrastruktura a.s., se sídlem Olšanská 2681/6, Praha 3, PSČ 130 00, a že na uvedenou nástupnickou společnost přešla odštěpená část jmění společnosti určená projektem rozdělení ze dne 13. 3. 2015. Ze strany č. 1 Seznamu velkoobchodních smluv, který je přílohou č. 11 k Projektu rozdělení společnosti O2 Czech Republic a.s. odštěpením se vznikem nové společnosti, včleněného do notářského zápisu JUDr. Valerie Pavlakové, notářské kandidátky jako zástupkyně JUDr. Heleny Divišové, notářky se sídlem v Hradci Králové, č.j. NZ 1701/2015, N 1695/2015, ze dne 28. 4. 2015, založeného ve Sbírce listin obchodního rejstříku pod č. B 20623/SL3/MSPH (resp. ze strany 6387 tohoto dokumentu), je zřejmé, že smlouva uzavřená s odpůrcem přešla při rozdělení společnosti O2 Czech Republic a.s. na navrhovatele. Aktivní legitimace navrhovatele je tedy tímto dána.

Předmětem sporu ve smyslu návrhu navrhovatele ze dne 11. 12. 2018 je zaplacení částky ve výši 107.294,45 Kč, která byla vyfakturována odpůrci fakturou č. 2220011753 ze dne 12. 11. 2014 se splatností ke dni 12. 12. 2014 společně s příslušenstvím, tj. smluvním úrokem z prodlení ve výši 0,05 % denně z částky 107.294,45 Kč za období od 13. 12. 2014 do zaplacení a náklady spojenými s uplatněním pohledávky ve výši 1.200 Kč. Navrhovatel dále požaduje náhradu nákladů správního řízení.

Správní orgán vycházel při rozhodování sporu z tvrzení navrhovatele a odpůrce, z provedených listinných důkazů předložených v průběhu správního řízení navrhovatelem i odpůrcem, z veřejně dostupné databáze obchodního rejstříku a z obecných právních předpisů, zejména ze zákona o elektronických komunikacích a dále ze zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“) a zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“), kterými se řídí právní vztahy mezi navrhovatelem a odpůrcem vzniklé ze smlouvy v souladu s ustanovením § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. 1. 1. 2014), jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, řídí dosavadními právními předpisy.

Po zhodnocení tvrzení a důkazů předložených účastníky dospěl správní orgán k závěru, že předmětný dluh existuje a odpůrce je povinen jej navrhovateli uhradit. V otázce úroků z prodlení dospěl správní orgán k závěru, že nárok na jejich zaplacení vznikl navrhovateli v plném rozsahu.

Správní orgán má za to, že služba elektronických komunikací vyúčtovaná odpůrci fakturou č. 2220011753 ze dne 12. 11. 2014 se splatností ke dni 12. 12. 2014 (dále jen „faktura č. 2220011753“) skutečně byla navrhovatelem poskytnuta řádně, a proto navrhovateli vzniknul nárok v souladu se smlouvou požadovat za tuto službu úhradu ceny, jak je vysvětleno níže. Smluvní strany se zavázaly ve smlouvě dle čl. 2.1 mj. si [...] „*poskytovat vzájemně služby elektronických komunikací a činnosti a služby, které umožní přístup účastníků sítě jedné strany ke službám sítě druhé, případně třetí strany, jak je uvedeno v Příloze 1.*“

Z faktury č. 2220011753 a její přílohy, která byla předložena oběma stranami, plyne, že ze strany navrhovatele, resp. jeho právního předchůdce, byly odpůrci poskytnuty služby v rámci zdaňovacího období 10/2014 dle Přílohy č. 1 Smlouvy. Problematickou položku vyúčtování pak představovala Služba automatického odchozího mezinárodního provozu poskytovaná společností Telefónica O2 poskytovaná na základě čl. 1.10 Přílohy č. 1 Smlouvy do destinace Kongo (Congo), která byla poskytnuta v rozsahu 7 490 minut za cenu 11,1900 Kč za minutu, tedy za celkovou cenu 83 818,51 Kč bez DPH.

O poskytnutí této služby v neobvykle nadměrném provozu byl odpůrce informován právním předchůdcem navrhovatele e-mailem ze dne 1. 10. 2014, přičemž tato e-mailová komunikace byla předložena správnímu orgánu samotným odpůrcem. Z e-mailu odpůrce z téhož dne vyplývá, že ten poskytnutí služby v předmětném rozsahu nerozporoval a byl s ním již dopředu seznámen a sdělil navrhovateli, že k nadměrnému provozu došlo z důvodu napadení VoIP platformy partnera odpůrce a že tento považuje za tzv. fraud, tedy neoprávněný přístup (zneužití) koncového zařízení za účelem uskutečnění telefonních hovorů do zahraničí. Z této komunikace tedy jednoznačně vyplývá, že odpůrce si byl vědom toho, že služba poskytnuta navrhovatelem byla a samotné poskytnutí služby ani odpůrce v průběhu řízení nenamítal.

Dle čl. 1.10.1.2 Přílohy č. 1 předmětná služba spočívá v *poskytnutí přenosu volání z veřejné komunikační sítě společnosti NEW TELEKOM přes veřejnou komunikační síť společnosti Telefónica O2 do infrastruktur zahraničních provozovatelů, které jsou zpřístupněné použitím mezinárodních směrových čísel zemí pro země uvedené v tabulce v bodě 1.10.4.2 „Zpoplatnění služby.“* Navrhovatel tedy službu odpůrci poskytnul, tj. převzal a přenesl telefonický hovor v souladu se smlouvou, a proto mu vznikl nárok na zaplacení ceny za tuto službu dle čl. 8.1 Smlouvy ve spojení s čl. 1.10.4 Přílohy č. 1 Smlouvy.

Co se týče ostatních služeb vyúčtovaných fakturou č. 2220011753, nebylo ani jejich poskytnutí ze strany odpůrce také nikterak rozporováno, přestože odpůrce následně namítal nesprávnost vyúčtování jako celek. Z okolností vyplývajících z vyjádření účastníků, tedy zejména ze skutečností, že následná reklamacce byla uplatněna pouze s ohledem na tzv. fraud a volání do destinace Kongo, je zřejmé, že ostatní služby dle předmětné faktury byly poskytnuty řádně, když vlastně ani nebyly předmětem tohoto sporu. Pohledávka navrhovatele na zaplacení za tyto služby ve výši 5.874,05 Kč s DPH, podle správního orgánu tak platně vznikla v souladu se smlouvou.

Správní orgán proto uzavírá, že nárok na zaplacení ceny ve výši 107.294,45 Kč s DPH navrhovateli na základě poskytnutí služby platně vznikl, na čemž nemůže nic změnit ani skutečnost, že předmětná faktura č. 2220011753 byla následně předmětem sporu týkajícího se vyúčtování mezi účastníky. Z e-mailové komunikace mezi navrhovatelem a odpůrcem v období od 1. 10. 2014 do 27. 11. 2014 plyne, že byla ze strany odpůrce reklamována faktura č. 2220011753 za říjen, jednalo se tedy dle správního orgánu o námitku proti vyúčtování ve smyslu části 4 Přílohy č. 4 smlouvy, podle které jsou řešeny spory týkající se vyúčtování, jelikož samotné poskytnutí služby, nebo její vady, nebyly ze strany odpůrce, vytýkány. Dle čl. 4.4 přílohy č. 4 smlouvy, pokud se nepodaří ukončit spor do 15. kalendářního dne, má účtovaná strana povinnost daňový/účetní doklad uhradit v době jeho splatnosti s výjimkou částek, které jsou řešeny v rámci řízení před příslušným státním orgánem. Jelikož ani jeden z účastníků nepředložil ve lhůtě dle smlouvy spor k příslušnému státnímu orgánu, vznikla odpůrci povinnost předmětnou fakturu uradit do dne splatnosti 12. 12. 2014.

Z vyjádření účastníků řízení a Přílohy č. 4 Smlouvy, vyplývá, že služby byly mezi stranami poskytovány recipročně, a proto docházelo k započítávání vyúčtovaných částek proti sobě navzájem, přičemž následný rozdíl zaplatila povinná strana, straně druhé. Z toho důvodu je na předmětné faktuře č. 2220011753 uvedena forma úhrady: „Neproplácet – kompenzace“, jelikož následně byl vystaven daňový doklad stranou oprávněnou ze salda. Přestože odpůrce ve svém původním vyjádření tvrdil, že z toho důvodu neměla být faktura proplácena v penězích, následně se s navrhovatelem shodli v tom, že zápočet faktury č. 2220011753 nebyl proveden v řádném termínu, z důvodu podané námitky. Z uvedeného je tedy zřejmé, že navrhovatelova pohledávka ve výši 107.294,45 Kč s DPH nezanikla započtením, a to ani z části.

Účastníci se sice v e-mailové komunikaci předložené odpůrcem z 18. 12. 2014 a 12. 1. 2015 dohodli na odložení splatnosti faktury č. 2220011753, tedy na změně obsahu závazku ve smyslu § 516 odst. 1 občanského zákoníku, avšak tato změna nebyla provedena v souladu se smlouvou, která stanoví v čl. 22.6, že „*Veškeré změny a doplňky Smlouvy a jejích Přílohou jsou platné pouze tehdy, jsou-li v písemné formě číslovaných dodatků a jsou-li podepsány oprávněnými zástupci obou stran.*“ Dle § 40 odst. 1 občanského zákoníku, nebyl-li právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon nebo dohoda účastníků, je neplatný. Jelikož ke změně smlouvy mělo dojít mezi účastníky v e-mailové komunikaci, a to mezi osobami jinými než oprávněnými specifikovanými ve smlouvě, nenaplnilo toto jednání formu požadovanou smlouvou, když nebylo podepsáno oprávněnými zástupci obou stran. Z toho důvodu bylo takové jednání neplatné a správní orgán přiznal navrhovateli úroky z prodlení ode dne následujícího po dni splatnosti faktury č. 2220011753, tj. od 13. 12. 2014.

Výši úroků 0,05 % denně stanovil správní orgán v souladu s Přílohou č. 4 smlouvy, konkrétně dle čl. 5.3, podle kterého: „*Pokud účtovaná strana neprovede zaplacení vyúčtované finanční částky nejpozději v den splatnosti, je účtující strana oprávněna vyúčtovat a vymáhat úrok z prodlení ve výši 0,05 % z dlužné částky za každý i započatý den prodlení a účtovaná strana je povinna vyúčtovaný úrok z prodlení zaplatit.*“ Z judikatury lze dovodit, že úrok 0,05 % denně z dlužné částky není nepřiměřený, ani v rozporu s dobrými mravy, když Ústavní soud považuje hraniční výši úroků z prodlení v rozporu s dobrými mravy ve výši 0,5 % denně (srov. I.ÚS 728/10 ze dne 1. 7. 2010), přičemž mezi podnikateli může být s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem i tato výše v souladu s dobrými mravy, viz např. Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 2511/2008 ze dne 29. 8. 2008. Správní orgán po posouzení této judikatury dospěl k závěru, že smluvní úrok z prodlení ve výši 0,05 % denně není v rozporu s dobrými mravy, jelikož v řešeném případě nejsou žádné skutkové okolnosti, které by odůvodňovaly odchýlení se od této judikatury. Výše úroků z prodlení ve výši 0,05 % denně byla závěrem svobodného smluvního ujednání mezi dvěma podnikatelskými subjekty, aniž by jeden z nich byl slabší stranou bez možnosti tyto podmínky ovlivnit. Nejedná se tedy ze strany navrhovatele o jakési „obohacení na úkor odpůrce“ bez právního důvodu, jak tvrdil v průběhu řízení odpůrce.

Navrhovatel upomínal odpůrce o povinnosti splnit dluh e-mailem ze dne 19. 4. 2016 (který byl také předložen správnímu orgánu oběma účastníky), ve kterém jej zároveň informoval o zamítavém stanovisku o námitce proti vyúčtování. Dle správního orgánu je tento e-mail nutné posoudit jako výzvu k plnění, přičemž termín ke splnění dluhu do 30. 4. 2016 byl termínem propadným pouze pro účely výzvy. Je zřejmé, že navrhovatel byl ochoten posečkat s vymáháním úhrady do 30. 4. 2016, aniž by požadoval úroky z prodlení od 13. 12. 2014. Tato výzva však nemůže ovlivnit skutečnost, že v té době byl odpůrce již od 13. 12. 2014 v prodlení s placením dluhu. V mezidobí, konkrétně 6. 5. 2015, sice zaslal navrhovatel odpůrci e-mail, ve kterém sdělil, že je faktura č. 2220011753 stále předmětem sporu o vyúčtování, ale odklad splatnosti nebyl vázán na jeho ukončení a jednak nebyl v souladu se smlouvou, a proto nebyl platný. Neobstojí ani argument odpůrce, že neměl faktury označené čísla 250012478, 6250012479, 6250012480, 6250012482, 6250012483, 6250012484, 6250012485 a 6250012486, zmiňované ve výzvě ze dne 19. 4. 2016, v evidenci, jelikož v příloze e-mailu ze dne 26. 6. 2015 zaslal navrhovatel odpůrci přehled neuhrazených dluhů ze smlouvy v souvislosti s jejím ukončením, ve kterém jsou tato čísla podřazena ve sloupci „Reference“ pod fakturu č. 2220011753, přičemž se navíc shodovala dlužná částka ve výši 107.294,45 Kč. Kromě toho také tento e-mail navazoval na konverzaci započatou dne 26. 6. 2015 ohledně vypořádání

závazků z ukončované smlouvy. Správní orgán vzal za prokázané z výpovědi smlouvy navrhovatelem ze dne 28. 1. 2015, že Smlouva byla ukončena ke dni 31. 7. 2015.

Správní orgán se také neztotožnil s tvrzením odpůrce, že mu bylo ze strany navrhovatele přislíbeno kladné vyřízení sporu o vyúčtování s odkazem na e-mail z 12. 11. 2014. V předmětném e-mailu navrhovatel odpůrci pouze sdělil, že pouze v případě kladného vyřízení ze strany dodavatele navrhovatele a vrácení finančních prostředků navrhovateli, učiní tak navrhovatel i vůči odpůrci a vzhledem k zavedené praxi stran mu bude vystaven dobropis. Uvedenému odpovídá i čl. 4.6 Přílohy č. 4 smlouvy, podle kterého po urovnání sporu mezi smluvními stranami, bude vystaven opravný daňový doklad. Nejednalo se tedy o slib, jak tvrdil odpůrce, k tomu, že bude spor o vyúčtování v budoucnu kladně vyřízen ve prospěch odpůrce, což navrhovatel odpůrci i opakovaně sdělil v dopisu „Reklamace faktury za říjen 2014“ ze dne 3. 5. 2016.

Co se týče odpůrcem namítané reklamace, jak uvedl již správní orgán výše, posoudil toto jednání jako námitku proti vyúčtování ve smyslu čl. 4.2 Přílohy č. 4 smlouvy. Správní orgán opakovaně zdůrazňuje, že nevyřešení sporu v 15denní lhůtě dle čl. 4.4 Přílohy č. 4 smlouvy mělo za následek povinnost odpůrce uhradit předmětnou fakturu v termínu splatnosti a nemělo vliv na existenci dluhu.

Z e-mailové komunikace (viz např. e-mail ze dne 14. 10. 2014 či 8. 7. 2015) plyne, že se navrhovatel námitkou odpůrce aktivně zabýval a upomínal svého dodavatele pro získání stanoviska. Nelze mu proto vytknout, že by byl ve vztahu ke sporu o vyúčtování nečinný a nepokoušel se jej vyřešit. Navrhovatel sdělil odpůrci, jaké dokumenty musí odpůrce doložit, již 1. 10. 2014, aby mohl následně situaci řešit se svým dodavatelem, z uvedené konverzace však nevyplývá, že by předjímal kladné stanovisko pro vyřízení. Zamítavé stanovisko dodavatele navrhovatele bylo sděleno odpůrci e-mailem ze dne 19. 4. 2016, z čehož je zřejmé, že odpůrce byl o stavu řešení informován.

Námítky odpůrce, že nezavdal příčinu k zamítavému stanovisku jsou zcela irelevantní, jelikož jak vyplývá z výše uvedené argumentace, navrhovatel službu odpůrci poskytl a vyúčtoval řádně se smlouvou. Služby ani vyúčtování tudíž neposkytl odpůrci s jakoukoliv vadou, která by odůvodňovala odlišný závěr přezkumu vyúčtování a sporu o něj. Z usnesení Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha III, Služba kriminální policie a vyšetřování, Odbor hospodářské kriminality, 2. oddělení, U mateřské školy 2, 190 00 Praha 9 ze dne 26. 3. 2015, čj. KRPA-382188-35/TČ-2014-001392 o odložení trestní věci podezření ze spáchání trestného činu, vyplývá, že k tzv. fraudu došlo z důvodu útoku na telefonní ústřednu umístěné na adrese Tiskařská 10, Praha 10, resp. nabourání do jejího systému neznámým pachatelem. Tato ústředna byla provozována společností Sys-DataCom s.r.o., IČO: 264 88 400 a software k provozu této ústředny dodávala společnost LAM plus s.r.o., IČO: 251 29 619. Odpůrce pak zprostředkoval spojení této ústředny do telefonní sítě. Ze sítě odpůrce byly následně hovory směřovány do sítě navrhovatele, resp. jeho právního předchůdce. Z uvedeného je zřejmé, že navrhovatel pouze přenesl hovory dále na mezinárodní ústřednu poté, co je převzal ze sítě odpůrce. Nenesl proto žádnou odpovědnost mj. za softwarovou ochranu ústředny, jejíž nedostatek umožnil neznámému pachateli k jejímu využití pro tzv. fraud. Bylo tedy na samotném odpůrci, resp. provozovateli ústředny, aby vzniku škody v podobě fraudového provozu zabránil v souladu s obecnou prevenční povinností dle § 415 občanského zákoníku. Odpovědnost navrhovatele za fraudový provoz nebyla ani ujednána mezi stranami ve Smlouvě.

Rovněž námitka, že se navrhovatel snaží na úkor odpůrce obohatit, je mylná, když nárok vznikl navrhovateli v souladu se smlouvou. Fakturovaná cena byla výsledkem svobodného smluvního ujednání stran. V čl. 1.10.4.3 Přílohy č. 1 smlouvy je uvedeno, že „Ceny za službu automatického odchozího mezinárodního provozu poskytovanou společností Telefónica O2 zahrnují veškeré úhrady splatné mezinárodním provozovatelům za toto přihlášené volání“ a dále v čl. 1.10.4.5, že „Tyto ceny reprezentují náklady na použití přenosové cesty od mezinárodní ústředny do místa určení.“ Nelze tedy jednoduše rozdělit cenu služby elektronických komunikací a zisk. Do ceny volání je také nutno započítat i další náklady, jako provozní náklady, náklady na účetnictví, provoz zákaznické linky atd. I přestože dluh vznikl z nezákonného jednání neznámého pachatele, nenese za toto odpovědnost navrhovatel, který hovor řádně přenesl v souladu se smlouvou.

Na závěr správní orgán uvádí, že požadavek odpůrce k doložení zaplacení ceny navrhovatelem jeho dodavatelí je zcela bezpředmětný pro tento spor, jelikož řešenou otázkou je vznik nároku ze smlouvy uzavřené mezi navrhovatelem a odpůrcem. Jak bylo vysvětleno správním orgánem výše, nárok na základě smlouvy a poskytnuté služby elektronických komunikací bezpochyby vzniknul. Existence či neexistence povinnosti na úhradu ceny za fraudový provoz dodavatelí navrhovatele (společnosti iBasis) nehraje roli v posouzení tohoto sporu.

Z výše uvedených důvodů proto správní orgán ve výroku I. rozhodnutí přiznal navrhovateli částku ve výši 107 294,45 Kč společně s úrokem z prodlení ve výši 0,05 % denně z částky 107.294,45 Kč od 13. 12. 2014 do zaplacení, neboť služba elektronických komunikací byla navrhovatelem odpůrci řádně poskytnuta v souladu s uzavřenou smlouvou.

Ke II. výroku rozhodnutí správní orgán uvádí následující. Podle § 369 obchodního zákoníku, má věřitel mj. nárok na úhradu minimální výše nákladů spojených s uplatněním své pohledávky v rozsahu a za podmínek stanovených nařízením vlády. Ustanovení § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., v účinném znění, kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích, stanoví, že jde-li o vzájemný závazek podnikatelů nebo je-li obsahem vzájemného závazku mezi podnikatelem a veřejným zadavatelem podle zákona upravujícího veřejné zakázky povinnost dodat zboží nebo poskytnout službu za úplatu veřejnému zadavateli, činí minimální výše nákladů spojených s uplatněním každé pohledávky 1.200 Kč. Navrhovatel ve svém návrhu uplatnil návrh na náhradu nákladů spojených s uplatněním předmětné pohledávky ve výši 1.200 Kč. Správní orgán proto jeho návrhu ve II. výroku tohoto rozhodnutí vyhověl.

Ke III. výroku rozhodnutí správní orgán uvádí, že při posuzování nároku účastníka řízení na náhradu účelně vynaložených nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva vycházel z § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, podle kterého předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu přizná účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu. Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu přizná náhradu nákladů řízení v plné výši účastníkovi také v případě, že byl pro chování dalšího účastníka řízení vzat zpět návrh, který byl účastníkem podán důvodně.

V tomto řízení byl navrhovatel plně úspěšný, proto mu správní orgán přiznal náhradu nákladů správního řízení v rozsahu zaplaceného správního poplatku v částce 4.292 Kč ve výroku III. rozhodnutí. Jiné náklady, vzhledem k tomu, že navrhovatel nebyl zastoupen advokátem, navrhovateli v řízení nevznikly.

Na základě shora uvedeného odůvodnění správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat rozklad ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí k Radě Českého telekomunikačního úřadu, prostřednictvím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu.

Rozklad je možno učinit písemně na adresu: Český telekomunikační úřad, odbor legislativní a právní, pošt. přihrádka 02, 225 02 Praha 025, nebo ústně do protokolu. Písemné vyhotovení

rozkladu se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis.

Rozklad lze podat rovněž přímo do datové schránky Českého telekomunikačního úřadu: a9qaats nebo na adresu: podatelna@ctu.cz v případě, kdy účastník disponuje uznávaným elektronickým podpisem.

Ing. Mgr. Jaromír Novák v. r.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

Otisk úředního razítka

Za správnost: Romana Davidová, 30. 4. 2019
Vypraveno dne 30. 4. 2019